

N:o 184.

Af herr **L. Jönsson** i Sandby, om skrifvelse till Kongl. Maj:t med begäran om ändring i gällande bestämmelser rörande placering af indelta manskapets besparingar.

Genom kongl. kungörelsen af den 9 november 1871 skola för hvarje karl i nummer vid indelta armén minst 5 och högst 10 kronor årligen genom rust- eller rotehållares försorg af soldatens löneförmåner innehållas och till kompanichefen öfverlemnas, för att af denne för soldatens räkning i sparbank insättas. Dessa medel samt å desamma upplupen ränta få icke, så länge soldaten i tjensten kvarstår, åter lyftas. Vill soldat genom befälets försorg i sparbank insätta medel utöfver det fastställda årliga beloppet, vare kompanichefen pliktig att jemväl sådana medel emottaga.

Dessa föreskrifter hafva med belåtenhet efterföljts, och, enligt i arméförvaltningen erhållet sammandrag öfver manskapets sparbanksmedel för 1890, hafva dessa utgjort:

På grund af kongl. kungörelsen 1871:

Behållning från föregående år	2,473,293 kr. 81 öre.
Behållningen vid årets slut	2,621,076 kr. 36 öre.

Under befälets vård i sparbank frivilligt insatta medel:

Behållning från föregående år	496,197 kr. 68 öre.
Och vid årets slut.....	483,608 kr. 23 öre.
	Summa summarum 3,104,684 kr. 59 öre.

Den 12 september 1890 föreskrefs sådan ändring i ofvannämnda kungörelse, att det skulle åligga regements- och corpschefer att föranstalta derom, att soldater vid indelta armén tillhöriga medel, som i den ordning, omförmälda nådiga kungörelse af 1871 stadgar, blifvit i annan sparbank än postsparbank insatta, varda före utgången af 1892 till sistnämnda sparbank öfverflyttade.

Den oro, att icke säga ovilja, som dessa föreskrifter och åtgärder åstadkommit i landsorten, är mycket stor, ty *dels* drages den stora summan af öfver 3 millioner kronor ifrån landsorten och den lånerörelse, som der är så väl behöflig, *dels* gör derigenom hvarje karl i fråga en betydlig ränteförlust och *dels* slutligen drabbar denna förlust de summor, som karlen *frivilligt* insatt och som han icke har rättighet att utfå, så länge han kvarstår i tjensten.

Då man jemför den ränta, som manskapet nu har i sparbankerna och hvilken, enligt sista statistiska uppgiften öfver dessa banker i riket, utgör i medeltal 4,2 procent, med den ränta, som det erhåller i postsparbanken eller 3,6 procent, uppkommer på dess kapital, 3,100,000 kr., en ränteförlust af $\frac{6}{10}$ procent och hvilken förlust alltså belöper sig till den jemförelsevis rätt betydande summan af 18,600 kronor.

Då derjemte vid medlens lyftande besvär och dröjsmål uppstå, som förhindra och rent af borttaga den lust till sparsamhet, hvilken manskapet genom de frivilliga insättningarne hittills visat;

och då i riket finnes en mängd fullt solida sparbanker, hvilka till-sammans ega en reservfond af mer än 22 millioner kronor, anser jag, att ändring i dessa föreskrifter bör vidtagas, och tager jag mig därför friheten föreslå,

att Riksdagen ville i skrifvelse till Kongl. Maj:t anhålla, att i kongl. brefvet af den 12 september 1890 måtte göras den ändring, att regements- eller corpschef må ega rätt att placera indelta manskapets besparade medel i den sparbank, han anser solid för dessa medels insättningar.

Stockholm den 8 mars 1892.

Lasse Jönsson.

Häruti instämma:

Nils Nilsson,
Skärbus.

Olof Andersson
i Lyckorna.

Carl Hj. Wittsell.

P. Truedsson,
Haganäs.
Anders Nilsson,
Rinkaby.

Nils Svensson,
Olseröd.